

Predragi, naj Jezus varuje moje hčere in sinove!

Ut in gratiarum semper actione maneamus! Pridružimo se nenehnemu zahvaljevanju, ki ga sveti Jožefmarija živi v nebesih, tokrat zaradi edinosti Dela, ki smo se je *dotaknili* ob beatifikaciji predragega don Álvara; kolikor bolj se bomo zahvaljevali Gospodu, bolj se bomo združili z njegovo presveto voljo, vedno in v vsem.

Na ustnice mi privrejo apostolove besede: *moje veselje je tudi veselje vas vseh*[1]. To je veselje, ki prihaja od Svetega Duha kot izpolnitev Kristusove obljube dvanajsterim apostolom in prek njih vsem kristjanom: *Če se boste držali mojih zapovedi, boste ostali v moji ljubezni, kakor sem se tudi jaz držal zapovedi svojega Očeta in ostajam v njegovi ljubezni. To sem vam povedal, da bo moje veselje v vas in da bo vaše veselje dopolnjeno.*[2]

Življenje tega dobrega in zvestega služabnika – o tem smo velikokrat premišljevali – je sklenjeno v popolni zvestobi božjemu načrtu glede njega in njegovega poslanstva na tem svetu. Od tu je prihajal njegov nespremenljivi mir, to veselje, ki smo ga mnogi lahko opazovali. Cerkev nas s tem, ko ga priznava za blaženega in nam ga predlaga za zgled zveste hoje za Kristusom, spominja na stezo, ki jo moramo prehoditi, da bi dosegli enost z Bogom, h kateri nas vse kliče Gospod, tako da smo ob tem srečni že tu na zemlji.

Zelo dobro se spomnimo veselja mojega dragega predhodnika leta 1992 ob beatifikaciji svetega Jožefmarija. Pisal nam je: »To veselje, sad Svetega Duha, je bilo tako notranje in globoko (prim. *Gal* 5,22), da se nam zdi, da smo potopljeni v *morje radosti*, ki je jasno znamenje božje navzočnosti v naših dušah«[3]. Enako se sedaj dogaja nam. Prosim Gospoda, kakor don Álvaro ob tisti priložnosti, naj to veselje prenese na stotisoče ljudi, ki so po vsem svetu spremljali slovesnost beatifikacije, pa tudi tiste, ki so bili na različnih krajih navzoči pri zahvalnih mašah. Kot priznanje svetosti našega Očeta tudi sedaj prosimo Gospoda, da bi ti dnevi v vse vtisnili neizbrisno sled; naj dež milosti teh dni vse spodbuja k »molitvi, k pogostemu prejemanju zakramentov, k temu, da bi se izboljšali v svojem družinskem ali delovnem okolju; skratka, da bi se malo bolj približali Bogu.«[4]

Sveti Jožefmarija je vztrajno trdil, da je ***veselje krščanska dobrina, ki jo posedujemo, dokler se borimo, ker je posledica miru***[5]. Zato se zelo konkreten sklep, ki izhaja iz tega, kar smo doživeli, izraža v boju s športnim duhom, da bi bili v vsakem trenutku bližje Bogu: da pri delu in pri počitku, doma v družini in v družbenem življenju, v majhnih in velikih dogodkih vsakega dne ... povzdiguje svoj pogled k našemu Očetu in ga prosimo, da bi se odločili izkoristiti zgled blaženega Álvara, tako da ljubimo nauke svetega Jožefmarija. Tako bomo vedno vedri in zadovoljni in okrog sebe bomo sejali tisti *gáudium cum pace*, veselje in mir tistih, ki hodijo skupaj z Jezusom Kristusom.

Pri maši 27. septembra je bilo prebrano pismo, ki mi ga je sveti oče napisal ob beatifikaciji. Papež Frančišek govori o tistem molitvenem vzkliku, ki ga je don Álvaro pogosto imel na ustnicah: *hvala, oprosti, pomagaj mi še bolj*. Ganjeni smo bili, ko smo te besede poslušali na tisti slovesnosti. Prav te sem vam predlagal kot geslo za prihodnje mesece: so konkreten izraz naše hvaležnosti Bogu in pomagajo nam pri tem najglobljem spreobrnjenju, ki ga sedaj Bog pričakuje od nas, od vsakogar izmed nas.

Hvala! V teh trenutkih pride iz duše ta prvi vzклик. Naša hvaležnost za to, kar smo videli, je namenjena *Kralju vekov, neminljivemu in nevidljivemu; edinemu Bogu čast in slava na veke vekov*[6]. Hvala, presveta Trojica, za to darilo, ki si ga podarila Cerkev, Opus Dei in vsemu človeštvu, ko je bila ljubezniva podoba tega tvojega služabnika predlagana za zgled in priprošnjika. Slovesnosti v Madridu v preteklih dneh ter tiste, ki se odvijajo v večnem mestu ter po številnih državah z zahvalnimi mašami in z molitvami na tisoče ljudi, ki prihajajo molit v baziliko svetega Evgenija k posmrtnim ostankom novega blaženega, ponotranjimo z duhom, ki ga je sveti Jožefmarija že od začetka Dela strnil v nekaj kratkih in nadvse intenzivnih stavkov: ***Deo omnis glória! Regnare Christum vólumus! Omnes cum Petro ad Iesum per Mariám!*** Obnovimo svojo željo, da bi dali Bogu vso slavo, da bi se vsak dan odločno borili, da bi Kristusovo kraljestvo vpeljali v družbo, trdno združeni s papežem, tako da se prepustimo presveti Devici, naši Materi, ki nas vodi k Jezusu.

Resnično si želimo milosti z nebes, da bi se ta namen izrazil v delih, kajti – kakor nam je dejal tudi sveti Jožefmarija – ***ljubezen so dejanja, ne pa lepe besede***[7]. Kljub dobri volji, ki nas po božji dobroti vodi k dejanjem, je naša gorečnost po spreobrnjenju pogosto nezadostna zaradi naše šibkosti. Tedaj je – lahko se zanesemo na to, kar nam je ponavljal don Álvaro – pravi trenutek, da se zatečemo k božjemu odpuščanju, predvsem pri spraševanju vesti ob koncu vsakega dne ter vsakokrat, ko pristopimo k svetemu zakramentu pokore: *Oprosti, pomagaj mi še bolj*. Tako se bodo celo izgubljeni boji spremenili v zmage in božja milost nas bo povabila, naj ponovno začnemo duhovni boj z novim zagonom.

Premišljujmo o papeževih besedah v njegovem pismu ob beatifikaciji. **Hvala, oprosti, pomagaj mi!** V teh besedah je izražena napetost življenja, osredotočenega na Boga. **Življenja nekoga, ki se ga je dotaknila najvišja Ljubezen in ki živi izključno od te ljubezni. Nekoga, ki tudi ob izkušnji lastnih šibkosti in človeških omejitev, zaupa v Gospodovo usmiljenje in si želi, da bi ga izkusili tudi vsi ljudje, njegovi bratje.**[8] Sveti oče še dodaja: **blaženi Álvaro del Portillo nam pošilja zelo jasno sporočilo, govori nam, naj zaupamo v Gospoda, ki je naš brat, naš prijatelj, ki nas nikoli ne prevara in ki nam vedno stoji ob strani. Spodbuja nas, naj se ne bojimo iti proti toku in trpeti zaradi oznanjanja evangelija. Poleg tega nas uči, da lahko v preprostosti in vsakdanjosti svojega življenja najdemo zanesljivo pot svetosti.**[9]

To jutro, 1. oktobra, smo tisti, vsi, ki se udeležujemo dogodkov v Rimu, povezanih z beatifikacijo, šli na avdienco k svetemu očetu in na Trg svetega Petra. Tam sem mu znova izrazil svojo hvaležnost in hvaležnost vseh vas ter mu zagotovil, da se bomo trudili pomnožiti svojo molitev zanj in njegove namene, za kar nas je izrecno prosil v zadnjih vrsticah pisma, ki mi ga je poslal: **Vse vernike Prelature, duhovnike in laike ter vse, ki sodelujejo pri njenih dejavnostih, prosim, naj molijo zame, obenem pa jim podeljujem apostolski blagoslov**[10].

Radostno pomislimo, da se v teh prvih oktobrskih dneh kar vrstijo razlogi za zahvaljevanje in raste potreba po tem, da molimo – da veliko molimo in ob tem zaupamo v dobroto našega Očeta Boga. Jutri, na obletnico ustanovitve Dela, naj se naša hvaležnost dviga v nebo z obnovljeno zavzetostjo. Popoldne, po evharističnem češčenju v baziliki svetega Evgenija ter potem, ko bomo počastili relikvijo novega blaženega, bomo svete ostanke don Álvaro prenesli v kripto v prelatsko cerkev.

Priporočimo don Álvarovi priprošnji tudi mir na svetu, še posebej na krajih, kjer mnogi ljudje trpijo preganjanje zaradi njihove vere, ter molimo za delo prihodnjega izrednega zborovanja škofovske sinode, ki se začne 5. oktobra. Ko bi le zares raslo naše zatekanje k Devici Mariji z molitvijo svetega rožnega venca v tem mesecu, ki ga Cerkev po izročilu posveča tej marijanski pobožnosti! Polni vere dvignimo svoje prošnje k Svetemu Duhu, da bi po posredovanju naše Matere razsvetlil sinodalne očete pri razlaganju cerkvenega nauka o zakonu in družini, ki je poglobitnega pomena, da bi civilna družba znova začela povsod hoditi po stezah, ki jih je Bog pokazal v svoji ljubeznivi previdnosti do ljudi.

Med drugimi izhodišči za našo molitev naj vas spomnim na nekatere, ki jih je sveti papež Janez Pavel II. izpostavil v apostolski spodbudi *Familiaris consortio*, ki je bila sad škofovske sinode v Rimu leta 1980. Potem, ko je poudaril, da krščanski zakon, ki je zakrament nove zaveze, pomeni dejanje češčenja Boga in je sredstvo ter pot svetosti za ljudi, ki jih Gospod kliče v ta stan, je dejal: »Kakor iz zakramenta izvirata za zakonca dar in dolžnost, da vsak dan živita prejeta posvetitev, prav tako izhaja iz tega zakramenta tudi milost in obveznost, da spreminjata svoje celotno življenje v neprestano duhovno daritev«[11]. To pa je mogoče samo, tako dodaja sveti papež, če vztrajno prejemamo zakrament spreobrnjenja in sprave ter zakrament evharistije[12].

Za sklep je sveti Janez Pavel II. pokazal na pomembnost družinske molitve – zakoncev med seboj in staršev z otroki –, ki »je hkrati sad in zahteva tiste skupnosti, tistega občestva, ki kot dar izvira iz zakramentov krsta in zakona (...). Izvirna vsebina takšne družinske molitve je družinsko življenje samo, ki ga družina razumeva v vseh njegovih raznovrstnih položajih kot božji klic in uresničuje kot otroški odgovor na ta klic. Veselje in trpljenje, upanje in žalost, rojstvo in rojstni dnevi (...) itd., vse to so mejniki in znamenja, da božja ljubezen posega v zgodovino družine. Vsa ta dogajanja morajo obenem biti povod za zahvaljevanje, za prosilno molitev in za to, da se družina zaupno izroča skupnemu nebeškemu Očetu.«[13]

Zdi se mi, da te točke, ki jih poudarja Janez Pavel II., ohranjajo veliko aktualnost in lahko usmerjajo molitev vseh nas v prihodnjih tednih. Govorite o tem z vašimi sorodniki, prijatelji in znanci, da bi tesno povezani s svetim očetom tako podpirali naloge prihajajoče sinode.

Ne bom se zadržal pri drugih obletnicah v tem mesecu – tako čudovita je božja previdnost, ki vodi Delo – toda vi jih poiščite, da boste ostali zelo blizu svetemu Jožefmariju, blaženemu Álvaru in vsem ljudem, ki že uživajo gledanje presvete Trojice.

Z vso ljubeznijo vas blagoslavlja

vaš Oče

+ Javier

Rim, 1. oktober 2014.

¹ 2 Kor 2, 3.

² Jn 15, 10-11.

³ Blaženi Álvaro, *Pismo*, 1. 12. 1992 ("Cartas de familia", III, št. 226).

⁴ *Prav tam*.

⁵ Sveti Jožefmarija, *Kovačnica (Forja)*, št. 105.

⁶ 1 Tim 1, 17.

⁷ Prim. sveti Jožefmarija, *Pot*, št. 933.

⁸ Papež Frančišek, *Pismo prelatu Opus Dei ob beatifikaciji Álvara del Portilla*, 26. 6. 2014, na liturgični praznik svetega Jožefmarija.

⁹ *Prav tam*.

¹⁰ *Prav tam*.

¹¹ Sveti Janez Pavel II., *Apostolsko pismo o družini (Familiaris consortio)*, 22. 11. 1981, št. 56.

¹² Prim. *Prav tam*, št. 57-58.

¹³ *Prav tam*, št. 59.